

на Мира и на Милосърдіето, послѣднийтъ пріятель на умирающытъ, прилружаваше предмета на вниманіето си, или подобрь да речемъ, на служеніето си. То братство бѣ жива противоположность на челоувѣческыя законъ, вѣрно истълкованіе на милосърдіето на Божественныя Спаситель. Народтъ жедень събогы за ужасны зрѣлища затече са многочисленъ подиръ стѣпкытъ на осждената. Мнозина са чудѣхъ ꙗкато глѣдахъ младото и прекрасното туй лице, косто са виждаше да пренадежи на жена или на архангель.

Понеже съдбата на Павлина бѣ станъла *дверемъ затвореннымъ*, не са извести на публиката друго, освѣнъ осжденанъето само на убійцата, и народтъ непознаваше наꙗкой поль пренадежи, и мыслѣхъ го за челоувѣкъ страшень ꙗко колоссаиень. Убійцата на великыя инквизиторъ не можаше да бѣде освѣнъ чудень единъ челоувѣкъ, но народтъ имаше предъ очы сѣщество слабо, жълто, кротно и прекрасно, сѣщество почти идеално. Между туй Павлина бѣше предметъ на любопытство и на невѣроятна симпатія. Народтъ който я мыслѣше за младъ единъ инокъ, неволно са смиляваше на младостта му, и умразныйтъ споменъ за Петра Арбуеза увеличаваше еще повече съжаленіето му на убіеца.

Тѣй стигнахъ шествието до голѣмыя мегданъ. Когато Павлина видѣ пакъ онуй мѣсто на косто Петръ Арбуезъ въ послѣднето *ауто-да-фе* бѣ изгоралъ толкози мъченицы сърцето ѳ трепнахъ отъ негодованье. Тя метнахъ очы къмъ мѣстото на катастрофата, като че търсеше да види падналытъ жъртвы. Тамъ бѣ изгоренъ Фернандо. Туй бѣше послѣднето възпомяваніе на Павлина за земното ѳ сѣществуваніе. Тя си наведе главжта на гърдытъ и чакаше да доде смъртьта да я потърси. Тя видѣ безъ да приблѣднѣе оръдіята на мъкытъ и съ твърда стѣпка са покачи на възвишеніето. Единъ калугерь са покачи заедно съ нея. Тамъ тя колѣнйчи като издигнахъ очы къмъ небото, и отъ дълбо-